

Pierwotne łysienie bliznowaciejące stanowi rzadki, klinicznie zróżnicowany zestaw zaburzeń powodujący trwałą i klinicznie nieodwracalną utratę włosów, która często prowadzi do obniżenia jakości życia i problemów psychicznych u pacjenta.

Leki przeciwmalaryczne – w szczególności hydroksychlorochina - stanowią terapię z wyboru w przypadku większości rodzajów pierwotnego łysienia bliznowaciejącego. Mechanizm działania hydroksychlorochiny nie jest do końca poznany jednak uważa się, że do najważniejszych elementów jej działania leczniczego należy supresja mechanizmów prezentacji antygeny poprzez hamowanie aktywności komórek dendrytycznych. Najbardziej niebezpiecznym działaniem niepożądanym hydroksychlorochiny jest uszkodzenie narządu wzroku. U połowy pacjentów z łysieniem bliznowaciejącym przyjmujących lek nie obserwuje się zatrzymania postępu włóknienia. **Dlaczego remisja choroby występuje tylko u części pacjentów? Czy badanie histopatologiczne (wykonywane rutynowo w przypadku podejrzenia łysienia bliznowaciejącego) może stanowić wskazówkę dla klinicystów w wyborze skutecznej terapii? Czy w chorobach skóry ocena komórek nacieku zapalnego może być użyteczna w opracowaniu personalizowanej farmakoterapii? Czy w dalszej perspektywie można identyfikować biomarkery odpowiedzi na leczenie w sposób nieinwazyjny?**

Celem realizacji badania jest ustalenie, czy możliwe jest przewidzenie powodzenia terapii hydroksychlorochiną u pacjentów z pierwotnym łysieniem bliznowaciejącym poprzez identyfikację biomarkerów odpowiedzi na leczenie. Autorka pracy porówna ekspresję receptorów komórek dendrytycznych oraz ekspresję genów produkowanych przez nie cytokin w biopsjach tkankowych pacjentów z dobrą odpowiedzią kliniczną oraz pacjentów, u których proces chorobowy nie został zatrzymany. Dodatkowo w warunkach in-vitro oceni się zdolność leków antymalarycznych do hamowania aktywacji wewnątrzkomórkowych receptorów toll-like (TLR) uczestniczących w regulacji odpowiedzi immunologicznej.

W ocenie skuteczności leczenia posłuży badanie trichoskopowe aparatem ręcznym, wideodermatoskopowe oraz nowoczesna metoda obrazowania skóry – refleksyjna mikroskopia konfokalna (ang. reflectance confocal microscopy RCM). RCM jest nowatorską techniką umożliwiającą ocenę szczegółów z dokładnością bliską histologicznej. W wielu przypadkach daje to możliwość wykonania tzw. „wirtualnej biopsji” z uniknięciem interwencji dermatochirurgicznej. Zastosowanie refleksyjnej mikroskopii konfokalnej w ocenie skóry skalpu autorka zamierza zgłębić pod kierownictwem światowego autorytetu w dziedzinie dermatologii i chorób skóry głowy – Prof. Tosti (Miami, USA).

Będzie to pierwsza szczegółowa praca, w której autorka zbada rolę komórek dendrytycznych w kontekście wypracowania modelu predykcyjnego użytecznego w wyborze skutecznej i bezpiecznej terapii. Zahamowanie procesów włóknienia na wczesnym etapie choroby zdecydowanie przyczyni się do podniesienia jakości życia pacjentów. Naciek z komórek dendrytycznych może stać się również nowym kryterium klasyfikacyjnym.